

Handwritten text in Arabic script, likely a title or heading, possibly including the name 'Abd al-Malik'.

F

obtulit L. Stephe
no Illies
Cum Summa BC.

H. 21.

M E T E M P S Y C H O S I S,
S I V E F A B U L O S A
T R A N S M I G R A T I O A N I M Æ
F L . P U L C H E R I Æ
O R I E N T I S I M P E R A T R I C I S :
I N A U G U S T I S S I M A M
O C C I D E N T I S I M P E R A T R I C E M
M A R I A M
T H E R E S I A M
P O T E N T I S S I M A M R E G N I
H U N G A R I Æ & c . R E G I N A M .

H O N O R I

*Illustrissimorum, Spectabiliũ, Per-
illustrium, Reverendorum, Prænobilium,
Nobilium, ac Eruditorũ Dominorum Dominorum*

NEO-BACCALAUREORUM

Cũ in Alma, ac Regio-Principali
Academia Claudiopolitana S. J. Primã AA.

LL. & Philosophiæ Laureata insignirentur,

P R O M O T O R E

R. P. STEPHANO PONGRACZ

è S. J. AA. LL. & Phil. Doct. ejusdẽmq; Prof. Ord.

Ab Humanitate Claudiopolitana Dicata.

Annõ M. DCC. XLIX. Mense

Die

Claudiopoli, Typis Academicis Soc. JESU.

35
3270

IBLIOTECA
ASTRA
GIBU

ILLUSTRISSIMI,
SPECTABILES, PERILLU-
STRES, REVERENDI,
PRÆNOBILES, NOBILES,
AC ERUDITI
DOMINI DOMINI
NEO-BACCALAUREI.

Quem Vobis Philosophia
impertit honorem, eun-
dem Nostra Poësis, non
minùs argumenti, quod assumpsit
Majestate, quàm exquisito ver-
suum nitore illustrâset; si hono-
ris Vestri studiosissimæ voluntati,
A 2 pares

pares fuissent vires ingenii. Ast,
cum nobis non licuerit esse tam di-
sertis, omne studium, ac operam
in id unicè contulimus, ut, eam
optaremus scriptionis materiem,
ex qua, ut Lauri Vestræ, ita su-
dores nostri, non mediocre cape-
rent ornamentum. Metempsy-
chosin idcirco Imperatricis Fl. Pul-
cheriæ, in Mariam Theresiam
occidentis Imperatricem, Poten-
tissimam Regni Hungariæ Reginam
&c. ob virtutum similitudinem,
quas in se Clementissima Hungaro-
rum Regina, quibusdam velut
coloribus effinxit, primo honori
Vestro, qui Vobis, felix, fau-
stus, fortunatusque sit, & ad
summos dignitatum apices in Re-
publ. Dacica gradus; tributario
nomine inscribit. Cujus in decur-
su, invenietis DD. Neo-Bacca-
lau-

laurei, quorum animis Principis
Vestrae, Hungarici, aequè, ac Da-
cici nominis infixus est amor, non
pauca (quemadmodum speramus)
quae palato arrideant: si ab acer-
rimis ingenii laboribus tantisper
Vestras mentes avocetis, scriben-
di que hoc genus concessio otio per-
curratis; redituri subinde in Pe-
ripatum, ut majoribus quotidie
in arena literaria progressionibus
factis, praeceptas Reipubl. Dacicae
spes confirmetis. Quae ejusmodi
viros in Vobis sibi non tam postu-
letur, quam jure suo postulat,
quorum singulari prudentia, con-
silio, ac virtute, fatiscentem su-
um statum, è parietinis pristinae
dignitati, ac gloria restituere va-
leat. Quod haud dubiè futurum
speramus, si, quemadmodum
Princeps Vestra Heroidum; ita

Vos *Majorum Vestrorum immortalia facta, & virtutes per quamdam Metempsychosin, id est: perfectissimam imitationem in usus Vestros, assidua contentione traducatis; qui difficillimis temporibus, incredibili virtute, & constantia Rempubl. magnis passibus in interitum properantem, sufficiente vires Sapientia, sustinuerunt. His Reipubl. studiis sua Vota conjungit.*

HONORIS VESTRI

Studiosissima

POESIS CLAUDIOPOLITANA.

AD

AD LECTOREM.

*Labere Nympha polo - - -
• at illa leves cæli demissa per auras
Insonuit, - -*

CAnebat Virgilius de Camilla agens, secutus Platonem, ac Pythagoræos; qui, ut animos hominum ad honesti, rectique rationem fingerent, illustres virtutibus in cælum transferri, reversuros in Heroum, aut Heroidum corpora docebant.

Nos, quibus veritatis lumen illuxit: etsi animas suo munere persunctas, in æternitatem transferri, pænas scelerum, vel præmia virtutum recepturas, nec unquam aliis corporibus alligandas teneamus; tamen, cum Divinis etiam instituamur oraculis, credimus animam unius posse in altero suscitari: non Sancti cujuscumque animam revocando, sed Virtutes si-

millimas in aliquo posterorum creando. DEUS etenim hodie dum dicitur suscitare novos *Danieles*, *Gedeones*, quoties non rerum duntaxat Divinarum profanationem, verum humanarum etiam prohibere ruinas intendit. Sic ipse Dominus in Evangelio *Eliam venisse* dixit. Hinc est, quod Avos in Nepotibus revixisse dicamus. Cum enim Majorum Virtutes non participant solum, verum etiam perfecta imitatione, velut quibusdam coloribus in se effingunt: quodammodo in posteritatem Avorum spiritus, & anima transfunditur.

Idcirco, si libelli titulum inspexeris, cave mireris, Lector; si per quandam fictionem Pythagoricæ Metempsychoseos reducem Imperatricis Pulcheriæ animam in corpore **MARIÆ THERESIÆ** domicilium fixisse, canamus. DEUS enim Potentiam suam Orbis ostendit, dum præcellas Majorum virtutes in posteritate suscitatur.

Accipe igitur labores nostros Lector, & vale.

S. R.

S. I.

*Descriptio Orbis lactei; in quem,
ut virtutibus Illustres, ita de Re-
buspubl. præclarè meritos, post-
quam corpore laxantur, transferri
veteres existimabant. Hinc Ovid.
Metamor. 9. agens de Hercule
ita Jovem loquentem inducit:*

*Ego defunctum terra caelestibus oris
Accipiam: ipse datur hoc ingentibus ælis.*

Et post pauca subdit:

*Quem Pater omnipotens inter caeva nubila raptum
Quadrifugo curru radiantibus intulit astris.*

Auspiciibus Superis, quorum diadema capillos
Cinxerat: hos memorant templa subisse
Jovis.

Hic locus est, Grajo de nomine lacteus Orbis;
Qui latus astrorum cingit utrumque unu.
Undique collucent præcinctæ lampades auro
Illic; & Pario marmore testant nitent.

Sedibus his habitant laxati corpore Reges ,
 Et celebres factis nomina summa Duces.
 Felices animæ , quibus has contingere primis,
 Inq; domos Superûm proxima facta via est.
 Illas crediderim , pariter vitiisque, jocisque,
 Altiùs humanis exernisse caput.
 Ludicra nec rerum species pia pectora fregit,
 Officiûmque Togæ , Militiæque labor.
 Sic petitur cælum , virtus ad sidera tollit;
 Æthereos Virtus incolit alma lares.
 Alcides illic , & , qui fundaverat Urbem
 Romulus , æterno fulget in orbe DEUS.
 Quid moror exemplis, quorum me turba fati-

gat :

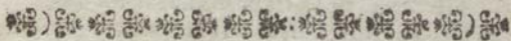
Ætas posterior talia plura tulit.
 Imperium postquam divisis viribus orbi
 Christiadum, cepit jura sacrata dare,
 Lætæa templa Deûm multo sunt Cæsare ple-

na :

O iterum terris Numina danda suis !
 Hos inter numerare licet, quæ jura dederunt
 Nomine famineo sæpe cupita thronis.
 Et, qui jure suo totum complectitur orbem ,
 Inviçtâque tenet sceptrâ suprema manu.
 Sæpiùs has animas summo demittit olympo ,
 Veridicus , si non ludit Apollo fidem.
 Ut reduces animæ peregrina in corpora mersæ,
 Artibus emeritis plurima sæcla regant,

Et

Et repleant meritis, terras sub utroq; jacentes
 Sole; serique doment dorſa ſuperba maris.
 Quod niſi ſupplicibus terris concedat olympus,
 Antiquum repetet pendula terra chaos.
 Sed memor unde abii: Superiorũ Numine Divũm
 Ad proprios redeat noſtra Thalia choros.
 Ut propiore gradu nervis concordibus uſa ;
 Carmine materiam conveniente premat.

§. II.

Jupiter Fl. Pulcheriam in Templa Heroum, ac Heroidum translata annis abhinc 1296. alloquitur. Adjuncta loci, ex quo Poëta hoc colloquium intellexit.

Sidereæ conjuncta diu Pulcheria turbæ,
 Quæ tenuit Graji fulgida ſceptra ſoli,
 Non aliter cælo luxit, quàm cærulea nubes,
 Dum radiis ardet Phæbe coruſce tuis.
 Aut ſic, aut etiam mage; nam redimita capillos,
 Luce ſacrâ: cæli vicerat omne jubar.
 Aurea veſtis erat, præcincti adamante capilli,
 Grata verecundus pinxerat ora rubor.

Viderat hoc sidus, defixo lumine quidam :

Dum traheret faciles in sua vota Deos.

Invideo cælis, inquit: tam nobile sidus;

Opatum populis Hungara terra tuis.

Hungaricis utinam saveant pia sidera terris,

Quæ meritis auxit, solis utramque domum.

Jamque animo stabat sententia plura loquen-
di :

Flecteret, ut votis Numina sancta suis.

Sed timor immodicus ferventia vota repressit,

Officiûmque negat territa lingua suum.

Nam, qui perpetuo præerat terrisque, polisq;

Et quidquid magni continet unda maris.

Lucæ coronatus, magnorum templa subivit.

Heroumæcana candidiora nive.

Huic aderat germana comes sapientiâ Juno,

Quam sequitur croceis flammea tæda comis.

Obstupuit, gelidusque comas arreberat horror :

Ut solet in subitis casibus esse timor.

Hæc erat in toto lux aspectabilis orbe :

Sî radios Divûm lumina nostra ferant.

Non itâ, dum spargit croceos Aurora capillos

Lucet; nec currus ignee Phæbe tui.

Cynthia nec bifores intrat, dum Luna fenestras,

Mense fere medio, quanta nitere solet.

Forte ego tunc Superûm claram delatus in
ædem,

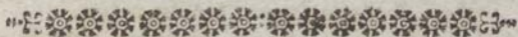
In qua percelebri stat Dea facta manu.

Cede

Cede loco, precibusque Deos urgere caveto,
 Diximus : est curæ Pannonis ora Diis.
 Cessit, & è medio timidos subduxerat artus ;
 Cùm venit ad sensus, mollis ab aure sonus.
 Adverto mentem ; vultus ad sidera tollo :
 E Superùm vultu verba legenda ratus,
 Es, mihi, si liceat : quid Vatibus astra negârunt ?
 Consiliis adero Júpiter alme tuis.
 Nec dubito, fas est vultus vidisse Deorum
 Vatibus : id certè publica fama docet.
 Substiterat non dùm dextrâ, qui fulmina vibrat,
 Æternâque tenet sceptrâ suprema manu.
 Cùm tua Fulminifer perstrinxit lumina, sidus
 Nobile ; quod Grajis fulserat ante plagis.
 Constitit, ùt vidit (nam quos ad sidera virtus
 Evexit, notum est hos placuisse Diis)
 Sicque prior placido de pectore, fundere voces
 Cæperat : hæcque Dei verba loquentis erant.
 Regia sceptrâ gerit, vobis mea dextra ministris,
 Et per vos populis jura verenda damus.
 Sæpius Alciden cælo submissimus alto
 Terris ; qui variom nomen habebat humi.
 Nunc Stephanum, clarosque Duces è sanguine
 Regum
 Indutus, terris Jura sacrata dedit.
 Nunc Corvine tuum Regum clarissime, nomen
 Sumpsit : Pannonicis lucida gemma plagis ?

Si mihi colloquiis Divûm intercedere detur :
 Hos date supplicibus Numina sancta viros.
 Hi sunt , quos deceat sacra redimire corona ,
 Dignâque Pannonicæ sceptrâ tenere plagæ,
 Aut, si non merui tales, concedite nostris
 Fæmineo , quæ det nomine jura thronis.
 Sequana, quam fugiat, fugiant tua cornua Lu-
 nâ ,
 Sitque sub hac Oriens, Occiduûsque dies.
 Quod precor eveniet ; sunt quædam oracula
 Vatum :
 Jupiter optanti prospera signa dedit.
 Cætera quid referam (flecto dum Numina Va-
 tes)
 Fulminifer dixit nomina clara Ducum ?
 Has animas fragili laxatas corpore , cælis
 Reddimus, ut jussæ Regna subinde regant.
 Semper, at obsequiis harum majora paramus
 Præmia; magnifico Numine digna Jovis.
 Quas etenim Regnis cælestia Numina Divûm
 Præficiunt iterum, jussâque sceptrâ tenent.
 Ut media lucem diffundit Cynthia nocte :
 Aut rubet Eois flamma reducta jubeis.
 Sic hæ sidereas arces summique Tonantis
 Luce coronatæ, templa sacrata replent.
 Eximium vestræ miratis frontis honorem ?
 Non est cælestis causa tacenda rei.
 Victrices per Te Lauros ex hostibus egi,
 Vexabant Italis, qui mea sacra plagis.

Corpore, quæ sumpto gessisti bella Mathildis,
 Henrico Latias depopulante plagas.
 His constat splendor meritis, lucisque perennis
 Fulgor. Magnificæ reddita causa rei.

§. III.

*Fl. Pulcheria Responsum, quo,
 non tantum se, vita functo Arca-
 dio, ornatam Augusta titulo, non
 audito ad eam diem exemplo, Im-
 periique consortem renunciatam
 Theodosii Germani, ac Patrum
 voluntate; verùm etiam bella,
 quæ Græcos inter, & Persas exar-
 serant: persequitur.*

AMbiguo suspensa metu Pulcheria, magni
 Sustinet interea suavia verba Jovis.
 Frigora, dum totum resident per corpus oborta
 Et ratio vires exerit alma suas,
 Mens ubi convaluit, subitòque audacia venit,
 Talia non timuit reddere verba Jovi.

Arcadius, postquā tristes descendit ad umbras,
 Et clausit Graji Cæsaris ossa locus.
 Augusta titulis ornor, de sanguine nata
 Augusti; & Patres sceptrā tenere jubent.
 Sceptrā puellares animos, si Graja reposcunt.
 Dixi: sollicita sceptrā tenebo manu.
 Sed vereor, tanto ne oneri sit dextra ferendo.
 Impar, quam (fateor) mollia pensa decent.
 Hæc quicūque rotant, series immensa laborum.
 Impendet, facili non superanda gradu.
 Eheu quot, qualésque viri clarissima belli
 Nomina, Regnorum pondere fessa labant!
 Versat enim fortuna Ducēs incerta periculis,
 Et celebres factis obruit una dies.
 Et vos imbelles, belli sine pulvere Nymphæ
 Imperii tantum ferre valetis onus?
 Substiteram: curas animo complexa, negavi
 Fæminea Regnum posse tenere manu.
 Nec libet in tales animum contendere curas:
 Sit mecum, ut cineri Græciā sacra suo.
 Jámque animo stabat subducere colla periculis;
 Nī Procerum precibus victa puella forem.
 Cessi, non ignara licet, quæ bella manerent,
 Porrexi victas in fera vincla manus.
 Sed mihi non parvo stetit, assumpsisse Paterna
 Sceptrā, quibus populo júsque piúmque dedi.
 Atq; aliquis (memini) dixit: censeberis audax,
 Quod sumas manibus sceptrā regenda tuis.
 Non

Non bene conveniunt ætati mœnera tanta :
 Immodicum pondus virgula ferre nequit.
 Cernis, ut in duris (& quid bove firmissis) agris
 Indurata bouum colla perurat onus.
 Immenso firmæ solvuntur in æquore naves ;
 Vix Atlas humeris sustinet astra suis.
 Horrida bella tument ; bellis tentabere Virgo :
 Impia nam Martis Te premet ira Dei.
 Quid facis ? ecce ruit numeroso milite cinctus,
 Sævus Achæmenius Persica castra trahens.
 Imminet Odrysiis castris Almundarus ingens ,
 Et sequitur Scythicum barbara turba Ducem .
 Stant acies rigidæ , ferali campus equorum
 Hinnitu resonat , Martia signa volant .
 Non prius abscedet, sæda quam clade notatis
 Eripiat Ducibus sceptrâ Pelasga tuis .
 Ut monuit ; sensu præcordia nostra moveri ,
 Et pectus curis intumuisse novis .
 Exitus accessit verbis ; nam Bosphorus atro
 Purpureis mistus sanguine fluxit aquis .
 Hostis enim venit Grajos populetur, ut agros ;
 Heu torsère meum quanta pericla caput !
 Et subiit mentem quoties miserabile bellum ,
 Sum toties misero pallida facta metu .

S. IV.

Secretum Jovis consilium, & sors Austriaca Domus, Carolo VI. sine Hærede mare excessuro è vivis, decretumque, quo Fl. Pulcheria animam rursus corpori præficere, & Viraginem Austriadem Jupiter induere jubet: ut, que hostes in Oriente magis pietate, quàm armis perdomuit, eadem Sacra Regni Hnngaria Corona exornata, Hereditarias Provincias regat, ac Occidentem nova pace componat.

Dicere de bellis Pulcheria plura parabat;
 Torpuit, ast gelido lingua retenta metu.
 Causa metûs fuerit, tacito quòd murmure Juno,
 Nescio flammifero, quos dedit ore sonos,
 Ira quibus Jovis est sub tristis visa moveri:
 Si tamen in magnos hîc cadat ira Deos.

Virginæ suberit formidinis altera causa,
 Cum prius hæc voluit dicere verba Jovi.
 Si per te liceat, nobis habitentur, ut arces
 Supremæ; valeat terra referta malis.
 Nam terras pertæsa cupit, super æthere vitam
 Vivere; nec summis ardet adesse thronis.
 Hæc ego, dum mecum tacitus: tum longa sere-
 bant

Alloquia; arcanis non nisi nota Diis.
 Proficuas dixi: terris conferte loquelæ,
 Deprecor ô facilis Numina sancta poli!
 Audiit, & votis ardet subscribere nostris
 Fulminifer: fleant astra vocata preces.
 Nunc date Pegasus cultissima verba loquenti;
 Ut referam digno carmine dicta Jovis.
 Numina, dum tacitas referunt è pectore voces,
 Verbâque submisso murmure suave sonant.
 Lumine signabam vultum, gestusque Deorum,
 Cælica, si possent lumine verba legi.
 Nil tamen ex signis animo mandare licebat;
 Sæpè etenim sensus fallere signa solent.
 Numina contulerint secum (si credere fas est)
 Ex Jove, quos cupida cæpimus aure sonos.
 Fulminifer vultus aversos ante, reduxit:
 Hæc tunc materies tota loquentis erat.
 Legibus æternis, stabili conscripta tabella,
 Magnificos Reges tristia fata trahunt.
 Immodicus fateor, tangit præcordia mæror,
 Cæsareas viduent, cum fera fata domus.

Nempe

Nempe coronati Reges, hac lege tenentur,
 Sanguinis, ut subeant fata saduca sui.
 Ludibrio Tomyris, scelerata propago superstes
 Cambyles; tenuit sceptrum suprema manu.
 Quique tuas Macedo stupuit vicisse Phalanges,
 Et patria iugulum triste subivit humo.
 Innumero fuerat cinctus, qui milite Xerxi,
 Ultima feminei tradidit arma throni.
 Nempe manent magnos bustalia fata Monar-
 chas,
 Complent, cum tetricæ Regia pensa Deæ.
 Sic diversa suos alternant sidera cursus:
 Non virides semper Sirius urit agros.
 Sic, nisi fortè Jovis sanctissima Diphthera sal-
 lat,
 Nullaque sit rebus, quas docet illa fides.
 Habsurgi stirpem Dominam, fors improba fac-
 ti,
 Elysium properè coget adire nemus.
 Nam Caroli dabitur nunquam de sanguine
 proles
 Mascula; fessò animam suppositura Patri.
 Hæc tulerat tredecim, per plurima sæcla Mo-
 narchas,
 Vixque fuit toto clarius orbe genus.
 Hujus enim, qui longa adeat cunabula stirpis,
 Si stellas numeret, dinumerabit Avos.
 Ante alios igitur, scriptis, quos ordine longo,
 Victurae libris inseruere manus.

Hab.

Habspurgus fuerat Comitis cognomine clarus,
 Qui dedit Austriacis scepra, thronúmque Diis.
 Nomine, non etiam fama, aut pietate secundus
 Ulli, promeruit, qui pietate thronum.
 Fatorum nunc ordo rapit, spoliátque virili
 Sexu; percelebrem nobilitate domum.
 Ne tamen immeritas genus hoc descendat ad
 umbras,
 Est prospecturis plurima cura Diis.
 Ultima nascetur, clara de stirpe Virago,
 Hæc erit Hungarici, spésque decúsque throni.
 Et quoniam terris nusquam tibi solis abortu,
 Inter præcellas altera nomen habet.
 Nam meritis claras, veterésque Heroidas æquas
 Et magnis suppar Regibus esse potes,
 Hanc tibi designat Divúm sapientia Juno:
 Non sine consilio, Numinibúsque meis.
 Dicere non facile est, quanto dignabor honore,
 Indutam Austriacæ Regia membra Deæ.
 Atmis vindicibus, per Te pacabimus orbem
 Occiduum; Boreas, quâ ferus urget humum.
 Per Te stabit honos Patrius, Templisque e, Diisque
 Implebis meritis solis utrámque domum.

S. V.

Fl. Pulcheria brevibus perse-
quitur, quæ olim pro dignitate Im-
perii

perii Orientis gravissima inter pericula præstiterit: & præceptis, quæ in Occidente bella impenderent, terras deprecatur.

HÆc ubi Fulminifer Domino complexitur ore:

Pallor in attonitæ Virginis ore fuit.

Obstupuit, Divique simul circum ora pependit;
Impediit subitus dicere verba pavor.

Ut tamen imminuit sese timor, atque remisit,
Et prior attonitæ voxque, colorque redit.

Quæ mea ait: Superos injuria fecit iniquos?

An merui factis tam mala multa meis?

Imperii quondam moles cervice quievit

Nostra: vix humeris illa ferenda virum,

Tunc nos fæmineis pacatum viribus orbe in

Liquimus; ut detur templa subire Jovis,

Martis opus, teneris consecimus omne lacertis,

Quæ ferrugineas sæpè tulère notas.

Hæc pietas, mercésque datur, præiûmq; labori

Rursùs bellorum cogar ut esse scopus?

Non ego, si dentur centenis fulta columnis

Laomedontiadis Regia tecta senis.

Offerat, aut trabeas centum, Diademata centum,

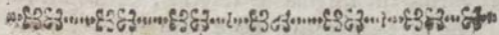
Heroum templis præposuisse velim.

Terra ferax monstri, cælo minitancia cudit

Fulmina, quæis resonent templa sacrata Jovis.

Nonne

Noñe vides, Siculos nimirum fumare caminos,
 Atque adeò Æthnæas insonuisse plagas?
 Ceu repetant cælos scansuri bella Gigantes,
 Aut nova Cyclopes eudere tela parent.
 Anne satis squallent prostratis mænibus Urbes
 Hungaricæ? stratis ossibus albet humus.
 Heu quoties, Hunni stupefactus clade Tibiscus
 Constitit, & rubeis decolor ibat aquis.
 Horrida perpetui flet adhuc vestigia belli,
 Dum quacunque patet terra, cruore fluit.
 Hunica sceptraviros, & fortia corda requirunt,
 Enthea magnanimo fax ubi corde viget.
 Hæc quicunque rotat, vis duret aheenea pectus;
 Hungariæ in clades, nam dabit arma furor.
 Sic illa; & lachrymas verbis, dum miscet ama-
 ras
 Linquttur: & miseræ vox propè tota fugit.

S. VI.

*Gentis Hungaricæ bellicam vir-
 tutem Posteritati traditam à Ma-
 joribus, qui, è bellis, quæ adversus
 Christiani nominis hostes gesse-
 runt, incredilibus Victoriis, ac
 Tri-*

Triumphis reportatis, gloriam sui
 nominis aternitati transcripsere,
 Jupiter commemorat; quem-
 admodum etiam Taurini (vulgò
 Belgradi) situm, & expugnatio-
 nem: amorèmq; quo hæc gens
 Regum observantissima, profecu-
 tura est Fl. Pulcheriam in Maria
 Theresia. Jovis sententia volun-
 tatem suam Fl. Pulcheria adscri-
 bit.

Finierat Virgo. Grandem sub corde dolorem
 Jupiter oppressit, pectore vulnus habens.
 Et verbis Divam placidè solatur, & inquit:
 Hic mea res agitur, Hæc Virago cave.
 Non te bella petent, in me Mars exeret iras,
 Vult me in vulneribus, vulnera ferre tuis.
 Mè decet Hungarici Regni prohibere ruinas;
 Bella hæc sunt manibus contumelanda meis
 Pannonicis aderunt cælestia Numina sceptris,
 Cùm ferat infestos terra noverca Deos.
 Nam gentem bellis celebrè concedet Olympus,
 Claræque promeritis nomina summa Duces.
 Hæc gens assiduis è bellis, bella serendo
 Vixit: & indomitis intulit arma viris.

Vicit,

Vicit , & innumeros docuit contundere Tur-
cas ,

Dura pharetrato bella movente Geta.

Tela per , & lituos , & saucia scuta sagittis ,
Irruit hostiles vincat, ut ense Duces.

Scilicet in mediis pretiosa pericula pugnis

Quærit , & invicto Marte referre decus.

Hinc labor,ardentiq; liquens in pulvere sudor,
Martis,ut ad lauros crescat avitus honor.

Degeneres Hunnos , si hostilem tela cruorem ,
Non stillent, aut sit sicca cruore manus.

Maxima pars hominū nullo terretur ab hoste:

Fæmina nec sævi militis arma timer.

Dant illis animos vires,& conscia virtus;

Quamque libet longis cursibus aptus equus.

Quodq; sitim didicere diu tolerare malignam;

Et tua,quæ sequitur Marspiter arma famem.

Ipsæ licet Boreas, truculentiùs exerat iras,

Concitet iratas Æolus ipse minas.

Turbo ruat nivium, gelidis resstantibus Austris,

Seu cadat è summo vertice grando poli.

Contemnit,ventiq; minas,rabiémq; Deorum:

A puero didicit , talia posse pati.

Frigoris est patiens, solvunt insomnia nunquã.

Cujus perpetuum corpora durat opus.

Sub Jove perdurat gelido, noctesque, diesque;

Docta graves imbres , & tolerare Notos.

Et Dux , & miles,sagulo sua corpora velant ,

Dum defessa brevi membra quiete levant.

Aut somnos captat bellacem innixus in hastam;
Dum picturatis Luna laborat equis.

Hostis Pannonicos tentet penetrare Penates:
Excitus infestis obvius ibit equis.

Hi sunt, quos deceat stricto concurrere ferro,
Duræque in oppositos pectora ferre viros.

Hi sunt lactantis, quos matris ab ubere Ma-
vors

Abripit, & magnis objicit ense Getis.

Hi sunt Odrysiæ replent, qui sanguine campos,
Et frangant cornu perfida Luna tuum.

Hic sævum Argolicus ferrum concedat Ulysses;
Mærtia, qui Teucrûm contudit arma Ducum.

Hic ubi bellacis, sævos calcaribus armos,
Urget equi; cernes fulminis ire modo.

Non ita flamma domos carpit perflantibus Eu-
ris;

Ut celeres Hunnus, fertque, refertque gradus.

Fulmina Pannonici persensit Thracia sceptri;
Dum gemuit rubeas faucia Luna comas.

Stat vetus urbs, ripæ vicina binominis Istri
Mænibus, & posito vix adeunda loci.

Sæpiùs Odrysiæ hanc gens barbara Marte pere-
mit,

Atque in Pannonium sustulit arma Getes.

Ille memor clari generis, virtute quod auget,
Protinùs Hungarico milite cinctus adest.

Vix stetit Hunnorum Taurini ad mænia miles,
Extorsit genti mænia capta feræ.

Venit, & in campos famulo de sanguine cretus
 Hostis, barbara gens; Pannoni Diva tuos.
 Quem simul, ac vidit Pannon: conclamat ad
 arma;

Hæu fuge cornutis perdita Luna rotis!
 Nulla mora est: tolluntur equis, & castra petun-
 tur

Barbara; quæ vigili cinxerat arte Getes.

Arma viri expediunt, armis incurrit in hostes
 Hunnus; & infensus jam Geta victus abit.
 Luxuriant campi, Getica sub clade jacentes;

Decolor, & rubeas, Istrias urit aquas.

Cætera quid referam, quæ factis inclita gessit
 Bella hæc gens; magnis annumeranda Diis?
 Multa quidem tulerat, Diis adversantibus usa:

Firmior unde suas etulit illa manus.

Suffecere malis animi: nam corpus ab illis

Accepit vires, vixque ferenda tulit.

Otia nempe pati secura, & mollia nescit;

De fluit hoc virtus Patria sæpè malo.

Jura dabis genti huic, hostes, quæ vincere novit:

Hungarus ardebit semper amore tui.

Quàm se Pannoniis extollet gloria sceptris!

Hostili terra, præmia quanta leget?

Gaudia vix cepi, quæ pectora nostra tume-
 bant,

Quòd meruit laudes, Hungara terra Jovis.

Scilicet in superos rabies cadit invida nusquam,

Quæ laceret nostri, remque, decusque throni.

Deserat: simul, & lachrymis Pulcheria legem
 Dixit; & abstersas sustulit illa genas.
 Et (memini) dixit: cupio subscribere jussis,
 Hungarico, cum sim digna sedere throno.
 Fulminifer repetit solium tunc Patris eburnum,
 Ornatum gemmis indica terra tuis.
 Hæc ego, quæ cecini, sacram delatus in ædem
 Vidi; & dicta suam sunt habitura fidem.
 Si, modo dent Superi vires in carmina nobis,
 Et saveant ceptis Numina sacra meis.
 Nil dubita (reddit Polyhymnia prima sororum)
 I, patrios celeri Tu pede carpe lares,
 Annuet inceptis placidè; Natalia cujus
 Aurea, fert animus concelebrare metris,
 Diva save, & nostros vultu dignare labores,
 Reddita Pannonicis gemma cupita thronis.

S. VII.

*Renascitur Fl. Pulcheria Annò se-
 ptimo supra Millesimum septingen-
 tesimum decimū: tertio nonas Maji
 in Maria Theresia, Viennæ in Au-
 stria: cum potentissimos inter Or-
 bis universi Monarchas Carolum
 scilicet, & Ottomanum Cesares,
 ad*

ad Temesium, & Taurinum maxime omnium memorabile bellum gereretur; quò insignem accepit cladem Turca. Regnorum Præsides Dea, Austria nempe: Bohemia, Carinthia, Carniola, Styria, & Tyrolis cum muneribus Natalia celebrare, Viennam veniunt.

Labere Nympha polo, finésque invise - - -

- - - At illa leves celi demissa per auras

Insonuit - - - - - Virg. *Æneid.* 11.

EN redit in terras, Superiorum munere cælis,
Diva triumphali conspicienda sinu.

Signa dedit Phæbus, tunc, cum caput igne coruscus,

Flammiferis croceam lampada vexit equis.

Sustulit, & solito citius jubar æquore Titan,

Lucifero claram præveniente diem.

Et, cur occiduis properant concedere terris

Cælorum flammæ, nòxque coarctat iter?

Quæritis unde putè concedere sidera mundo?

Est nobis liquidò cognita causa satis.

Sidera concedunt terris: nam munere Divùm,

Nascitur occidua lucida stella plagæ.

Aurea cingantur, florenti altaria seroto,

Micæque sacrato thuris in igne sonet.

Quæque Carystæas, toto distantia cælo
 Cinnama per dubias Navita veſtat aquas.
 Et, quod munus Arabs, à terra divite mittit :
 Urite odoratis igne ſonante focis.
 Ipſe Deos (modo dent annos) venerabor ad aras,
 Et memori fundam maſſica ſacra manu.
 Nam Dea concedit medio ſublimis olympo :
 Quis dubitet gratas inde venire Deas ?
 Quis fuit ille dies, quo cælis lapſa Virago,
 Creditur Auſtriacis ſuppoſuiſſe manum ?
 Cælica nempe tuis ſuccedit ſæmina rebus
 Auſtria ; Cæſareo Numine digna Dea.
 Sic ſoror in cæliſ oritur pulcherrima Phæbi,
 Cùm ſol in virides præcipitatur aquas.
 Hunc ego, felici tangam, ſi carmina, Muſæ,
 Phæbus, & inceptum continuabit opus.
 Annumerabo dies inter, qui feſta vocantur ;
 Fert quibus incenſum, turba ſacrata Jovi.
 Iſta neo immeritò ſacra lux dicenda videtur ;
 Cùm tulerit veſtris Auſtria rebus opem.
 Iſte dies fuerit, celebrat quo Martis honores
 Roma: nec à veri diſſidet iſta fide.
 Namque gemellorum ſurgunt cùm ſigna Deo-
 rum,
 Romæque dat Marti thura, merùmque Deo.
 Cùmque ſacris finem dat, sævus Mars piter: Idus
 Ante, duas noctes, Luna vehebat equis.
 Tunc repetiit terras, auro redimita capillos ;
 Diya cupita tuis Hungara terra thronis.

Nascitur his Danaum gratissima Nympha die-
bus

Carolidæ, Carolis, nomen, & ora ferens.

Lux hæc natalis, ne quid, nisi suave videret
Aurea, & expulsis nubibus alma fuit.

Jupiter hæc solito fullit rubicundiùs hora,
Lunæque fecundo, solque fuere loco.

Fallimur? arma sonant; Taurini ad mænia miles
Prima pharetratis præmia captat equis.

Et Themesus volvit permisso sanguine ripas,
Et tristes urget subruber Ister aquas.

Quas simul, ac sensit, Neptunus sanguine multo
Misceri, placidum sustulit amne caput.

Atque refert: classis, quæ nos truceulenta fatigat,
Inque suas clades urget ad arma manus?

Et Thetis in medio fluctu, admirata cruorem:
Virgineum timuit commaculare linum.

Et tamen, hæc festas luces numerabitur inter,
Dignæque erit Fastis sanguinolenta meis?

Nil super his moveor; Festis adscribe diebus
Lucem; quæ Getico stagna cruore notat.

Scilicet occiduum solem, laudamus ab ortu;
Cujus ab auspiciis tempora lucis eunt.

Hoc voluere die, famula de stirpe creatum
Dii non exigua clade, notare Getam.

Ut Dominam, summo delapsam noscat olym-
po,

Subdat, & Hungaricæ colla superba Deæ.

Hic ego jam (liquidem foret hæc mihi copia)
causas

Bellorum peterem, factaque bella darem,
Sed properare jubent Musæ: perscribere plausus,
Gaudiâque Hunnorum, quæ Dea nata tulit.
Felices Hunnos! quæis mittunt sidera Regem,
Cui possint patrii tradere sceptrâ throni.
At; quid in applausus Hunnorum carmina cur-
runt,

Vixque vacat plausu pagina nostra suo;
Non est Hungaricis, cupiâ cur plaudere sceptris:
Austria nutritâ terra superba Deâ est.

Quæ simul, ac hausit decretæ lumina vitæ,
Austriacus famulas detulit orbis opes.

Officiis paribus Regnorum Numina certant;
Quodlibet obsequio gestit adesse suo.

Ordinibus distincta suis, it turba Dearum,
Quæ frontem circum Myrtea ferta gerit.

Venerat has inter, redimita Bohemia Lauro;
Quam sequitur sociis Carnia vecta rotis.

His aderat, famulo, quæ currit murmure Mura,
Non chalybes capiti suppositura Deæ.

Hanc prope quadrijugo vehitur Carinthia cur-
ru,

Allatura suæ vota, precésque Deæ.
Agmina claudebat ferventia, fida Tyrolis:

Agmina de longis jam bene sessa viis.
Hæ sunt, Austriaci, quæ Numinis ora verentur;

Austriacæque parant aurea dona Deæ.

Hæ veniunt celebrare suis Natalia votis :
 Vota, nec effectu sunt caritura suo.
 Cunctis una fuit facies, mens omnibus una :
 Scilicet in fido pectore candor erat.
 Hæ, quæcunque valet mens æthere nata parare,
 Cuncta parant, timidos non habitura metus.
 Limina vix subeunt, fulgor demissus olympo,
 Perstrinxit vultus advena turba tuos.
 Parva mora est: multam Natæ dixere salutem,
 Et simul ad Dominæ procubuere pedes.
 Hic Dea, purpureos cujus diadema capillos
 Cingit; præ reliquis sic prior orsa loqui est.
 Sedibus è patriis est subdita turba Dearum
 Excita, ad nutus turba futura tuos.
 O Jove nata Deo, cælis delapsa Varago!
 O locus! o magni gloria summa Patris!
 Tu nostri adventus, & multi causa laboris:
 O! vidui stabilis, spésque, decúsque throni,
 Te precibus, votisque Deæ cupiére diurnis;
 Moverunt facilem tam pia vota Jovem.
 Nempe gravis ceptum posuit fortuna tenorem,
 Nec peragit cursus semper acerba suos.
 Nubila nec semper condunt fatalia solem:
 Et redit expulsa nocte, cupita dies.
 Alternat fortuna vices, ut sidera cursus:
 Non premit æterno corda dolore Dea.

S. VIII.

*Leopoldus Caroli Sexti Caesaris
Filius, annò Millesimò Septingente-
simò Decimò Sextò, non minori Pa-
tris, quàm Regnorum heredita-
riorum luctu, vitam cum morte
commutat. Cujus prematuram
mortem Bohemia per occasionem
commemorat. Munerum obla-
tio, quæ Regnorum Dea, natæ Fl.
Pulcheriæ attulerant.*

Carolidæ (justo defunt sua verba dolori)
Complêrant tetricæ stamina pulla Deæ.
Vix ierant aliquot luces, cum sancta Puelli
Ante diem cineres, ossa bibêre suos.
Crudeles Parcæ! crudelior omnibus una!
Cur Lachesis nigros, tam citò jungis equos?
Parcere debueras huic, de tot millibus uni:
Indignus fuerat curribus iste tuis.
Vos quoque crudeles cæli, nimiùmque parati,
Siderâque in luctus ingeniosa meos!
Si rapitis mala fata bonos (ignoscite fassæ)
Numina sollicitor dicere, nulla dari.

Nescio, an exciderit mecum tam lugubre tem-
pus,

Quo, tristi venit nuncia fama gradu.

Nox fuerit: noctis sunt partus monstra sinistra;

Cynthia cum nigris nubila surgit equis.

Non mihi tunc licuit, lachrymis perfundere ju-

Torpuerant faciles ante dolore genæ. (stis,

Nam dolor immodicus perfudit frigore pectus:

Constrinxitque gelu lumina nostra suo.

Regius ore color fugit: maciesque pererrat

Artus, & misero, & cadoque metu,

Ut mater digitis, dum condit lumina nati,

Aut infert tumulo busta suprema sui.

Exanimés artus, & membra trementia nutant,

Ut, cum populeas ventilat aura comas.

Utque truci Borea, graciles vibrantur aristæ,

Altæque cum refluxo stringitur unda Notæ.

Aut sic, aut etiam tremui mæge, fracta dolore;

Nec fuit in gelido pectore vita Deæ.

Obstiterat lachrymis etiã, stapor abditus æquis,

Et corpus miserum, languor habebat iners.

Felicem dixi Nioben, quæ saxea facta est

Fletibus; in terris Mygdoni terra tuis.

Non tulimus languere diu: vis summa doloris,

In fletus solvit lumina sicca pios.

Suspensæq; diu lachrymæ fluxere per ora,

Qualiter exusta de nive manat aqua.

Quid potius facerent dixi: mea lumina flete;

Curre per indignas gutta retenta genas.

Vosque manus geminæ, viduatum plangite pe-
 ctus :

Tuque coronatas gloria mitte comas,
 Non decet evinctos cingant, ut setta capillos ;
 Felices ornet sacra corona comas.

Regia nec scapulis aptetur purpura nostris ;
 Cæsareæ memorem me decet esse necis.
 Indue perpetuam Regina Bohemia pulchram,
 Nec pudeat lachrymis ora rigare tuis.
 Ut lachrymis, planctūque pio : quæis astra mo-
 ventur ;

Supremos flectas in tua vota Deos.
 Et quoniam extinctum (cujus præsentis imago
 Ante oculos hæret) reddere Diva nequis,
 Flebilibus cælos faciles contendito verbis ,
 Sunt motura Jovem tam pia thura tuum,

Et, Superi ! sociæ miseros abstergite luctus ;
 Flectunt audite Numina sancta preces.
 Aurea dona Deæ, fidissima turba Dearum
 Sternite ; de longè, quasque tulistis opes,
 Finierat Regina Bohemia. Voce sororum
 Laus datur : & placido murmure dicta pro-
 bant

Confestim promunt genialia munera Divæ :
 Inque puellarem dona parata sinum.
 Munera, quæ tulerint, non stat conscribere ver-
 su :

Exuperant vires, ingeniumque meum.

Jā Patris ante oculos, & magnæ lumina Matris,
 Cælica Diva suos, fêrtque, refêrtque pedes.
 Nunc miratur opus pictum, allatâsque tabellas:
 Quas natæ, Bojûm Nympha sacrata tulit.
 Nunc chalybes tractat Muræ, quas vexit arena,
 Nunc digicis aptat gemmea dona suis.
 Quid tibi cum tabulis, quas densat miles in ar-
 mis?

(Mârs piter in tabula milite cinctus erat)
 Vix poterat fari, nondum concesserat ætas:
 Officiûmque negat lingua tenella suum.
 Non bene contegitur, tenui velamine carnis,
 Qui venit æthereo spiritus axe poli.
 Quod nequit linguâ, supplevit gestibus aptis:
 Eminent indicio prodita flamma suo.
 Scilicet ætati teneræ concedit olympus
 Signa, quibus mentis pandere sensa queat.
 Copia sic legitur fructûs è flore futura;
 Cùm flos arboreas ornat ubique comas.
 Commendat Pomona suos in flore labores,
 Quæque tenent Afras aurea mala Deas.
 Prunâque, quæ profert sæcundæ glêba Damasci,
 Et, quæ sunt Siris grata volema Diis.
 Et nux, & morus, baccis, & cærulea ficus,
 Divitias jaçant flore tegente comas.
 Sic ætas viridis, nondum matura loquendi,
 Sensa animi gestu significare cupit.
 Musa, quid è mutis legisti gestibus, adde:
 Ut tangat portus lassâ carina suos,

Flumina cur spectet, montes, & militis arma,
 Oppidâq; & populos, quæque tabella refert?
 Nosse cupis Vates causas, quæ mente futura
 Præcipis, & certo vera furore refers?
 Est Deus in vobis, sunt, & commercia cæli:
 Fatidicos Vates causa latere nequit,
 An tecum exciderint, Grajam quo sine Puellam
 Reddiderint vestris, sidera summa plagis?
 Fluminâque, & montes spectat: quæis bella ge-
 rentur,
 Armaque; clarorum ferrea fata Ducum?
 Exige, sac revoca tecum, quæ dixerit ante
 Fulminifer, Disces fata futura Deæ,
 Scilicet Hungarico cingent diademate frontem,
 Per duo lustra subin, plurima bella geret.
 In mea vo a facis fidissima turba sororum:
 Gratia par meritis, detur amica tuis.
 Currite difficiles redivivis orbibus anni:
 Cynthia, tûque citas curribus adde rotas.
 Parent. Effusas Phæbus laxavit habenas:
 Lunâque continuis sat citò fertur equis.
 Multâque solstitium longis de noctibus aufert,
 Et facit exiguos bruma revecta dies.
 Gaude, longinquis subscribunt sidera votis,
 Et Dii, qui terris Pannoni Diva favent.
 Vos quoq; sollicitæ, curas impendite Nymphæ,
 Austriaco fertis, quæ pia thura Deo,
 Ferte croco pictas, fulgenti murice vestes,
 Augustum circa fascia pe& us eat.

Con-

Congrua cervici est (nō jam segmenta requiro)
 Purpura, quæ Tyrio murice tincta rubet.
 Aurea Virgineum cingant redimicula collum;
 Quæque à Memnonio lictore concha venit.
 Et digitos gemmæ, lapides Oriente petiti:
 Ornent Cæsareos Pondera grata sinus.
 Atque verecundas aures ornate lapillis;
 Quos legit in viridi decolor Indus aqua.
 Cæsariem (refluâ ne sint sine lege capilli)
 In teretes volvat subdita turba globos,
 Præcinctæq; comæ scapulo jactentur utroque,
 Sustinat similes fluctibus illa sinus.
 Convenit excultos gemmis variare capillos;
 Sic erat ornatis Laodamia comis.
 Hanc decet excultis sine fine paratibus uti,
 Hanc decet ornatu luxuriare novo.

S. X.

Caroli Cæsaris immortalis memoria dignissimi mors.

Fallimur, an vana luduntur imagine sensus?
 Austria subtristi grandia mente tegit.
 Pallet ut Autumno lectis de vite racemis
 Pallefcunt frondes, quas nova læsit hyems.
 Nec solito crines gemmis sunt more revincti,
 Mæstâque funerea corpora veste tegit.
 Ecce jacent collo lugentum more capilli,
 Et plangunt mæstæ pectora nuda manus.

Illachrymat, mæret, gemitus è pectore ducit,
 Et titubant vario membra reliqua metu.
 Nec simulare potest conceptum corde dolorè :
 Indicium luctûs, plurimus imber erat.
 Quid facis (exclamo) qui versant corda dolores?
 Non pudet impexis exululare comis?
 Quo properas discincta comas, similisque fu-
 renti
 Quo raperis? misera cur petis ora manu?
 Hic furor Andromachen stimulis agitabat acer-
 bis,
 Indomitis Hector, cum traheretur equis.
 Parce precor lachrymis (poscunt hæc tempora
 plausum)
 Si non vis lachrymis parcere, parce genis.
 Sic ego, sic veniens (aberat nam longius ipsa)
 Orsa; anima cepit deficiente loqui.
 O Vates! cessa legem mihi dicere flecti:
 Tempora sunt (eheu) nostra referta malis.
 O Divæ! missam cælis ornare puellam
 Vultis, & aurata cingere veste Deam?
 Vultis Caroliden præcingere veste decora,
 Et, quæ de Tyrio murice lana rubet?
 Vultis adornatos positu variare capillos?
 Conspicuas gemmis vultis habere manus?
 Induitis collo lapides Oriente petitos,
 Et quantos onus est aure tulisse duos.
 Mittite purpureo circumdare pallia collo:
 Nunc hameros nigra cingere veste decet:

Non

Non satis est, funus rapti vidisse Puelli:
 Succumbat fato, nî Pater ipse pari.
 Cæsaris (emior) nutantia lumina magni,
 Audet sacrilega condere Parca manu.
 Succumbo fatis, Tecum condemur in uno
 Carole jam tumulo: non mihi vita placet.
 Jam referate (licet per me) referate sepulchra,
 Ut pateat cunctis, jam domus ista Diis.
 I, nunc tolle animos, & rebus fide secundis
 Austria, fatali contumulanda loco.
 Flectere tentabam, Clothóque, duásq; sorores;
 Stamina, quæ rigido pollice sæva trahunt.
 Nil movi, rapuère mihi mea gaudia Parcæ,
 Horrida, quas genuit nox, Erebiq; furor.
 Nempe per hunc etiam fati vis impia regnat,
 Umbrifera, ut tristis Navita lintre vehat.
 Non vehet hanc animam sceleratus vector A-
 verni:
 Hæc factis meruit sidera summa suis.
 Cæsareos nunquam credebam posse Penates
 Falce profanari tetrica Parca tua.
 Sed magnos etiam Reges mors improba carpit,
 Et tangunt summos impia fata Joves.
 Desinit hæc postquam querulo mihi murmure
 dixit;
 Singultu reliquos impediante sonos.
 Interea gemitus tota resonabat in Urbe,
 Tectaque de lachrymis immaduère suis.

Urbs tota induitur vultum miserabilis unum:
 Urbibus Odrysiis forma sit illa precor.
 Mæsta domus clangore sonat, lachrymisq; pro-
 fusis,

Defuncti sequitur tristia fata Dei.

Cæsareos manes anima fugiente vocabat,
 Flebilis impexas turba soluta comas.

Carole! Te clamant pueri, innuptæque puellæ,
 Carole! Cæsareæ spēsque, salūsque domūs.
 Te cælis demissa suum Pulcheria Patrem
 Clamat, adornatas jam laniata comas.

Carole! funereo jam jam tumulande sepulchros
 Carole! præcelli gloria sola throni,
 Quo cultus abiêre tui deflenda Virago?

Gemma nec evinctas impedit apta comas?
 Quid fles? quid teneros lachrymis corrumpis
 ocellos,

Pectoraque afflicta plangis eburna manu?
 Nil reddit: linguam retinet dolor improbus
 ægram:

Grandis enim prohibet dicere verba dolor.
 Ipse ego, vix tenui lachrymas introrsus obortas:
 Nam clausum in fido pectore vulnus erat.
 Mœnia non luctus, nō Divūm templa negarunt,
 Urbs fuerat planctu tota referta pio.

Quocūque aspiceres, miseris loca cuncta que-
 relis,

Dilacerata genas pallida turba replet.

Non

Non ego, si, centum nobis Deus ora dedisset,
 Ingeniúmque capax, omnisonásque cheles.
 Persequerer lachrymas clamantes Urbis, & orbis
 Occidui, sequitur, queis pia fata Jovis.
 Cantibus horridior, sævisque ferocior urtis,
 Urbis, quem lachrymæ non tetigère, fuit.
 Sed repetamus iter. Plangat sua fata Vienna:
 Nos faciles anni pandere vela jubent.

S. XI.

*Sacra Regni Hungariæ Corona
 Fl. Pulcheria in Maria Theresia,
 summa omnium Ordinum, non
 tantùm consensione, verùm etiam
 incredibili voluptate, inque hæc
 tempora, non audita pompa, Po-
 sonii in Hungaria Annò Millesimò
 septingentesimò quadragesimò pri-
 mò, Mense Junio coronatur. Bel-
 li initia in Occidente.*

Postquam complèsset fatalia flamina Clotho,
 Mansit, & è magno Cæsare triste nihil.

Fama

Fama volat, gentésque replet rumore sinistro,
 Fama per Hesperias aëre vecta vias.
 Gentibus occiduis gratissima nuncia venit ;
 Nam tulit Austriacæ tristia fata domus.
 Sidera non tantos referent terrestria plausus,
 Lilia Braccati, quos retulêre soli.
 Obstupuit (refero certissima) fata tulisse
 Tristia pœnituit Cæsaris ista sui.
 Hic quoque sperabat tristissima signa doloris ;
 Austria, quæ dederat sparsa per ora comas.
 Nil minùs, atratum populus spectare triumphum
 Currit, & elatas sequana volvit aquas.
 Séque petiisse diu cælos, ne mascula proles
 Austriacis unquam sufficeretur Avis.
 Ut secum Rhenus famulis decurrat arenis ;
 Læta, ut victrici Lilia flore beet.
 Sequana (fama loqui cæpit) fati inscيا turges,
 Altâque præpropera culmina mente petis.
 Grandia bella paras, multos victura per annos,
 Fæminea, quæ sunt contumulanda manu.
 Sic fama. Inflat is nimiùm, tum sequana clamat
 Arma viri buccis : arma tulêre viri.
 Extimuit, sensitque comas horrore rigere
 Fama ; nec exiguo corda pavore micant.
 Arma viri expediunt ; armis nam Regna pa-
 rantur :
 Hesperidum sumes Ausoni Diva jugum,
 Flecte viam, quid fama stupes percussâ pavore ?
 Prævertent vestras arma parata vias.

Nulla mora est: fessis reducem secat aërea pen̄is,
 Advertitque tuis cœlica Diva thoris.
 Hic Dea, de lacrymis vultu pallente sedebat,
 Volvebátque pia funera mente Patris.
 Patris enim luctu, nondum perfuncta gemiscit:
 Ut gemit Idalium Daulias ales Ityn.
 Constitit, & dixit: discordia bella parantur,
 Lassatura tuos per duo lustra Duces.
 Inerat Austriasis, ut terris, Lilia Gallus;
 Dura peregrinos cogit ad arma viros.
 Excusère thoro seralia nuncia Divam,
 Membráque sunt proprio præcipitata loco.
 Territa confurgens oculos ad sidera tollit:
 Tollere de planctu brachia fessa nequirit.
 Jussa inquit: cœlis Caroli subitura Penates
 Cessi, jussa dedi sub tua jura manus.
 Si non jussa forem, cœlestia relinquere Regna,
 Pressissent nostrum nubila nulla caput.
 Hei mihi, cur unquam cœlis, bene gnara malo-
 rum
 Cessit quæ, monstris terrâ referta parit.
 Cur mihi plus æquò placuit terrena potestas:
 Cur trabæ nobis præplacuère polo?
 Tu mihi jactabas populum, gentémque poten-
 tem;
 Cynthia, quam famulis perfida fugit equis.
 Adde fidem dictis: his est permota voluntas,
 Sumeret, ut vidui sceptrâ sepulta throni.

Vota facit! cælum. Vires, animósque viriles
Sumito: non hostis noster inultus erit.

Dum ferrum, flammæque aderunt, gentésque
ministræ:

Hostes ulcisci, mente, animóque feror.

Quem, si non vincam: satís est obústere, tantis
Principibus, quorum fulmina terra tremít,

Imperii jam non terras Almundarus urit;

Hic pænas cæsus jam dedit ante mihi.

Jam nec Achæmenius nostros populabitur a-
gros;

Subdidit invictas in mea vincta manus.

Obsita tela Hunnus longa rubigine sumet;

Spargat, ut asveta vulnera sæva manu.

Dacia, Téque olim multis redimita triumphis

Nomina; funereis eruta mille locis.

Agmina Pannonicæ conjunges dura phalangi,

Agmina non turpi terga datura fugæ.

Speçtatum Hungariæ lumen Bottyanius Heros,

Accipiet Dacæ fulmina summa Deæ.

Curribus ignipedes famuli, præjungite nostris,

Aptáque cursores cingula stringat equos.

Hunnica terra mihi cursu repetenda videtur;

Auxilio rebus, terra futura meis.

Fama vola; gentis que Duces, Procerés que salu-
ta;

Te sequar, imparibus (quà licet ire) viis.

Perfer, & ad Dacos, justam quam mitto salutem

Agnoscent Dominæ jura sacrata suæ.

Imperium accipiunt curvato poplite cuncti:
 Austriaci frænis impediuntur equi.
 Fama per Hungaricum felicibus æera pennis
 Ussa; refert Ducibus Pannoni Diva tuis.
 Venit, & ad Dacos, missam dictura salutem;
 Fama, ter optatis æthere vecta viis.
 Omnes ingenti celebrant nova nuncia plausu,
 Gentis enim fidæ pectus habebat amor.
 Conveniunt Proceres, clarissima lumina Regni,
 Et toto populi fluctuat unda foro.
 Interea advertit claram Pisonis ad Urbem,
 Austriadum claris concomitata viris.
 Tum Mars Hunnorum (Patriæ cui nomina Pa-
 tris,
 Virtuti patriæ, gloria juncta dedit)
 Obvius incedit circumdatus agmine denso:
 Ah regat Hungaricos Marspiter ille Deos!
 Ut propius ventum est: Divam de more saluta
 Et (dixit) celeres Hunne revertite pedes,
 I, præcede Deam; comitabitur Austria currus;
 Auratúmque feris subdito calcar equis.
 Nulla mora est, Hunnus spumantia fræna re-
 torquet,
 Quem sequitur gemmeis Diva cupita rotis.
 Tum resonant turres, & latè mænia fervent
 Plausibus optatis, totaque castra fremunt.
 Miscentur sonitus, lituique, tubæque recurvi,
 Testes læticiæ cornua læta sonant,

Senſa dabant plauſus volitantia ſigna per auras.
 Cùm rutilas gemmis explicuère comas.
 Aeria congaudent priſcis conſperſa tabellis,
 Quæque Cariftæo marmore tecta rubent.
 Et pariter Patres, pariter cum Matre puelli,
 Virgineus quarum pingit, & ora rubor.
 Templaque tota ſuos vultu teſtantur amores;
 Quique tenent terris jura ſuprema Dii.
 Plebs pia, cùmque pia lætatur plebe Senatus,
 Inque domo plauſus angulus omnis habet.
 Pannoni Nympha fores venienti pande ſorori;
 Nam ſubit Hungaricos hospita Diva lares.
 Atria panduntur, procedit pompa Deorum,
 In delubra ſuam ducat ut alma Deam.
 Excipiunt feſtam, populo plaudente per Urbem,
 Ducitur in ſuperi templa ſacrata Jovis.
 Hic Dea per Procerum primum de more roga-
 ta eſt,
 An Patrias leges, juſque tenere velit.
 Quid dubitas Procerum doctiſſime ? jura tene-
 bir,
 Quæ Reges Hunnis ritè dedère ſuis.
 Annuit : illa tuis ſubſcribere legibus ardet,
 Illis nec poſſet Diva negare fidem.
 Hanc Reges quondam legem juſſère verendi;
 Legibus his Regnum conſtituère Patres.
 Hannica Nobilitas ſeros manſura Nepotes
 Legibus his ſtabit : nî premat ira Dei.

Nec premet; irati prævertet Numinis arma,
 Quam voluit Dominæ Pannon habere loco.
 Hanc Stephanus coluit, Sancti coluere Parentes,
 Huic nostræ Matres dona tulere Deæ,
 Huic laudes pueri, teneræ cecinere puellæ:
 Nec poterat Dominæ laude carere domus,
 Degeneres Hunnos, dextram, si sacra Corolla
 Non gravet, aut capulū, pondera sancta, cruce-
 ces.

Sed cæptum repetamus iter: Pulcheria nostra
 Hunniadum genti, spemque, fidemque facit.
 Jamque puellares ornat diadema capillos,
 Sceptraque Pannoniæ gestat amica manus.
 Hæc ubi solemni ritu, Proceresque, Diique
 Perficiunt: Præsi personuere tubæ.

Tunc illa: ad Proceres clarissima lumina Re-
 gni

Ilachrymans cæpit, sic prior ore loqui,
 Este salutati Proceres fortissima gentis
 Nomina belligeræ, Marte parente fata.
 Claræque Mavortis, generosæque pignora cæ-
 li,

Pignora cælesti semine nata Dei.
 Magna (etenim recolo) quondam præconia ve-
 stræ

Numina virtuti sancta dedere Jovis.
 Nomina (crediderim) justè laudata fuisse:
 Splendida sed rebus verba probate suis.

Hun-

Hunniaci Martes, nociturâque tela parentur,
 Atque recusantes fræna, domentur equi.
 Araras acies, educite fulmina belli,
 Ut lassent Gallos Hunnica tela viros.
 Vos estis sævis agitati semper in armis,
 Et, quæ vipereo tela cruore madent.
 Per vos Occiduus (Spero) pacabitur Orbis:
 Huic genti ferrum, remque, decusq; dabunt.
 Ense tuo stratos, sonipes calcabat acervos,
 Dum peteres sæva barbara castra manu.
 Nunc, quia nominibus Pannon lætaris Avorū;
 Et magni celebrant nomina vestra Dii.
 Auspiciis, animisque meis vos arma movete,
 Vincetisque animis, auspiciisque meis.
 Hespera terra viros, cunctis de sedibus urget:
 Undique Mavortis Me premit ira Dei.
 Arte sagax, & Marte potens, jam Gallia Rheni
 Calcat victrici littora curva gradu.
 Scilicet opprimitur si, quem non respicit æquus,
 Jupiter, ut toto tempore fata pemat.
 Dent mihi Amazonias vires pia Numina cæli:
 Educam Hungaricos in pia bella Deos.
 Ite Duces Hunni; vis durat abenea pectus,
 Prima pharetratis palma petatur equis.
 Hunnes salus Regis, Regnûque, accingere ferro;
 Militiæ referes præmia digna tuæ.
 Æmula signa feres turrata per oppida circum:
 Addito victrices in fera bella manus.

Gloria (nihil dubito) tangit præcordia Martis;
 Hæc est Heroi sanguinis una nota.
 Hostibus edomitis Braecatôque agmine fuso,
 Antiquum repetes Palladis arte decus.
 His precibus lachrymas subdit: victricibus ar-
 mis

Sæpè opportunis Hunica corda movet.
 Excusère viris lachrymas rorantia tela,
 Armâruntque Hunnos tam pia tela Duces.
 Scilicet est virtus lachrymis, omnique sagitta,
 Fortia lethali corda ferire solent.

§. XII.

*Fl. Pulcheria, in Maria Theresia
 bella gerit, adversus Reges po-
 tentissimos, auxiliis Hungaro-
 rum: qui incredibili fide, & con-
 stantia repellendo, equè, ac inse-
 rendo vulnera egregiam navaturi
 sunt operam; vitæ ipsius prodigi,
 facultatûmque omnium, pro in-
 columitate Provinciarum, quibus
 præest Augustissima.*

PErstrepuere tubæ; triplex circumtonat æ-
 nis

Mavors; Hungaricum jungito quartus erit,
 Nempe sui obliti, sumptâ truculentisus hastâ,
 Millenas spargent in latus omne neces.

Undique jam surgunt matura pericula terris;
 Heu repetet tellus subruta, triste chaos!

Inter equos, intèrque tubas sua Marspiter ar-
 ma

Induit, & frontem cassis ahenâ tegit.

Inchoat Occiduas belis accendere terras,

Et dare Braccatis undique signa sagis.

Jamque per Hesperios hostilis buccina campos

Insonuit tremulo buccina rauca sono.

Conjurata ruunt in nostras Lilia cædes:

Et jam sanguineas, Rhenus adurget aquas.

Crinibus impexis, etiam Silesia currit,

Rebus, ut afflictis sollicitaret operam.

Quo ruitis Martes? tantis, quæ Regna peten-
 tur

Armist' aut cervix, quæ cadet icæta sago?

Forûtan Hunniadas premet hæc Mavortis are-
 na?

Aut rapiant Dominam Pannoni Nympha
 tuam?

Sic est: incumbet ferrum cervicibus Hunnis,

Pannonicisq; petent Hespera tela Duces.

Sed, Mars Hunnorum non solus (sidera testor)

Ibit per stygias incomitatus aquas.

Et sedet hoc animo , famulam præmittere tur-
bam :

In victis ritus Patribus iste fuit.

Hunni securus ridebit funera nusquam
Hostis , nec cervix Hunnica sola cadet.

Prusso etiam pingent (si me non ludit Apollo)
Hunniadum clari tela cruore Duces.

Hi rediment pacem ferro , flammisque cupi-
tam :

Prussica (fallamur) paxque, fidésque cadet.

Rupta dabit cladem (superi omen vertite sæ-
dum)

Rupta sed Authorem, paxque, fidésque pre-
met.

Ite Duces Hunni, superato flumine Rheni

Lilia jam spargunt, plumbea fata virum.

Conglomerant gressus, spargunt incendia latè,
Adversus fumum ventus in ora tulit.

Agricolæ impositi radiant cervicibus enses :

Compatere afflictis Hunnica terrâ viris.

Spes bona, spes ingens, it Martia turba viro-
rorum :

Hi ferro repriment, Hespera tela Ducum.

Finibus egreditur miles generosus ab Hunnis,

E quæis Dux fieri quilibet aptus erit.

Hunnica discretis, Germanica robora turmis
Incedunt, Ducibus robora firma suis.

Mens eadem cunctis, animi jam vulnera ponunt :

Nempe simultatis deposuere nefas.

Officioque pari certant defendere terras,

Munere, quas Superum missa Virago tenet.

Ite Duces, carpenda via est, carpendus, & hostis,

Ignescant spumis aurea fræna Ducum.

Jam celeri passu Rheni tetigere bicornis

Littora (sanguineis ille fluebat aquis)

Castra loco posuere Duces : hostile per agmen

Urget, gressuros buccina rauca sono.

Explicuere Aquilas, districtis ensibus ardet

Alternam miles, vulnera ferre manu.

Jam, jam procedit, lituis, resonantibus agmen,

Et sonitu tellus quadropedante tremit.

Concurrunt acies, bello jurata Juventus,

Horrida Pannonicas torquet ad arma manus.

Mars ades Hunniacis, vestro de sanguine cretis,

Stetque tuus causa pro meliore favor.

A te principium nostri duxere Parentes,

His dederas gladium Mars pater ipse tuum.

Ante alios Hunni, Martem coluere priores ;

Hoc dederat studiis bellica turba suis.

Mars Hunno venerandus erat, quia sanguinis

auctor,

Et gentis claræ dicitur esse Pater.

Hinc, tua per Patris mitissima viscera, perque

Arma precor, gentis sint rata vota tuæ.

Tú.

Tu que (precor) munus Divam Pulcheria vo-
tis,

Pertrahe flectendos in tua vota Deos.

Tu quondam precibus claros ex hoste trium-
phos

Egisti ; Danais, cum pia jura dares.

Si pietas absit, totus miscebitur orbis,

Et cadet Hungarici gloria summa throni.

Sed meliora Dii. Vincent pietate cohortes :

Fæmineæque dabit Gallia^q terga fugæ.

Flecte Jovem : servent acies, jam prælia mi-
scet

Armatâ, miles saucius ense, manu.

Hostibus obliſtet. Pietate repellitur hostis :

Tu Patrios tantum Diva precare Deos.

Musa fatigati, da prælia militis Hunni,

Pierides ceptis addite summa meis.

Venimus in portum, reddit mihi turba foro-
rum :

Signatusque tui muneris instat apex.

Ut metam fessum carmen contingat amicam ;

Naviget hinc aliis iam tibi linter aquis.

Flecte ratem : navis continget littora pacis,

Quam reddit terris cælica Diva prece.

S. XIII.

Fl. Pulcheria in Maria Theresia pacem Provinciis, ac Occidentis Imperio avita pietate reddit : cui Perpetua Felicitas.

EXactis novies, Iustraverat orbibus Ortum
 Titan; queis Martis perstrepuere tubæ.
 Tandem deduxit Pulcheria pacis ad aram
 Gentes, queis dederat perdita tela furor.
 Bella diu tenuere viros; jam sanguine campus
 Luxuriant: fratris ossibus albet humus.
 Maxima pars hominum stygias properavit ad
 undas,
 Pars jacet in campis semisepultra virum.
 Tela reponantur, condas sua fulmina miles,
 Austriaca effuso terra cruore vacet.
 Emeritum miles suspendat ab arbore ferrum
 Det requiem fessis pax diuturna Duci.
 Discordes coeant optata in foedera gentes;
 Exiguo liceat tempore pace frui.
 Pax bello quaesita est, pax pietate reducta:
 Hanc Dominæ precibus Pannoni Nymphæ
 refer. Fron-

Frondibus optatis cultos redimita capillos
 Pax ades; & nostro semper in orbe mane.
 Gratia Diis domūque tuæ Pulcheria semper,
 Martia sub cujus jam pede bella jacent.
 Utque domus, quæ præstat eam cum pace,
 rennet,
 Ipse iuvabo mea publica vota prece.
 Tardiùs exopto cælestia sidera tangas,
 Hunniadâsque diu Pallas amica rege.
 Et tua successus habeat fortuna perennes,
 Manat, ut è liquido fonte, perennis aqua.
 Annuite Hunnorum sanctissima Numina votis,
 Quæ sunt sincera candidiora nive.

O. A. M. D. G.

Comes ANTONIUS Lázár de
Szár-Hegy, è Sem, S. Jof. Con,

*SPECTABILES, PERILLU-
STRES, PRÆNOBILES,
NOBILES.*

DAVID MARIAFFI de Maxa è Sem.
S. Jof. Conv.

PAULUS MACSKÁSI de Tinkova.

JOSEPHUS RÁPOLTI è Sem. S. Jo-
sephi.

Jo-

Frondibus optatis cultos redimita capillos
 Pax ades; & nostro semper in orbe mane.
 Gratia Diis domusque tuæ Pulcheria semper,
 Martia sub cuius jam pede bella jacent.
 Utque domus, quæ præstat eam cum pace,

rennet,
 Ipse iuvabo mea publica vota prece.
 Tardiùs exopto cælestia sidera tangas,
 Hunniadâsque diu Pallas amica rege.
LEOPOLDUS pat fortuna perennes.

ANTONIUS IZIKUTZ.

GABRIEL LÉB è Conv. Nobil.

JOSEPHUS DOBOS è Sem.S. Josephi.

8' 65

T-224

05

P.C.N.

Biblioteca
ASTRA, Sibiu